

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחַל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו על ידי
מרן מוהרא"ש שליט"א

בדרשת א' דראש השנה ה'תשע"ד

ידבר מענין האמונה הפשוטה בו ותברך, ומבטול פח המרמה, ויחזק על עניני רבנו ז"ל שהיא תפלה ותתבודדות ולמוד התורה הקדושה

יצא לאור ערב ראש השנה תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַכְּתוּבָה לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

דְּרָשַׁת א' דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, ה'תשע"ד

מְאָמֵר

חֲדוֹת ה' הֵיא מְעֻזָּכֶם

בְּיוֹם א' דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, אַחַר אֲמִירַת תְּשֻׁלֵיךְ, בְּעֵת בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת, עַל יַד צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל
בְּעִיר אֲוִמָן יצ"ו, דְּבַר מוֹהֲרָא ש"נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד לְכַבוֹד קִדְשַׁת
הַיּוֹם.

לְצִדִּיק הָאֵמֶת יֵשׁ יְשִׁיבָה שֶׁל אֲמוּנָה

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא ש"נ"י, חֲסִדֵי הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂזוּכֵינוּ לְהִתְקַבֵּץ אֲצֶל
רַבְּנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְרֵאוּי לָנוּ לְשִׁמּוּחַ כָּל הַשָּׁנָה עִם זְכוּת זֹאת
שְׂזוּכֵינוּ לְהִיּוֹת אֲצֶל רַבְּנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְכִמוֹ שְׂאָמַר רַבְּנוּ ז"ל
בְּפֵרוּשׁ (חַי מוֹהֲר"ז סִימֵן תג): 'מִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת אֲצֶלֵי עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, רֵאוּי
לֹא לְשִׁמּוּחַ מְאֹד מְאֹד – (נִחְמִיחַ ה, י): "אֲבָלוּ מְעַדְנִים וְשִׁתְנוּ מִמְתַּקִּים כִּי
חֲדוֹת ה' הֵיא מְעֻזָּכֶם"; עֵינֵי שָׁם. וְהִנֵּה יִסוּד שְׂמִחָתֵינוּ, מִחֲמַת הַדְּבָר
הַרֵאשׁ וְהַרֵאשׁוֹן שְׂמֻקְבָּלִים מִרַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהוּא אֲמוּנָה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל יֵשׁ
לֹא יְשִׁיבָה שֶׁל אֲמוּנָה, וְכִמוֹ שְׂגֻלָּה בַּתּוֹרָה "תִּקְעוּ אֲמוּנָה" (לְקוּשִׁי מוֹהֲר"ז
חֶלֶק ב' סִימֵן ח), בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁנַת תַּק"ע, וְאִזּוֹ אָמַר רַבְּנוּ ז"ל, שְׂבִשְׂמִים
חֲפִשׁוּ קִרְבֵּן, נְשַׁמָּה שֶׁל אֵיזָה צִדִּיק, לְהַעֲלוֹת עַל מִזְבֵּחַ שֶׁל מַעֲלָה, אֲבָל

רַבְּנוּ ז"ל הִתְּבַיֵּא אֶת עֲצֻמוֹ, וּבִמְקוֹמוֹ לָקְחוּ אֶת הָרֵב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי לְוִי יִצְחָק מִבְּאֲרֵיטְשׁוֹב זי"ע, שְׁנִסְתַּלַּק בַּמָּוָה יָמִים אַחֵר חֹג הַסַּפּוֹת, בְּיוֹם כ"ה תִּשְׁרֵי שְׁנַת תַּק"ע, וְהָיָה נִרְאָה מִדְּבָרָיו, שֶׁעֲנִיֵּן הַתְּחַבָּאוֹת רַבְּנוּ ז"ל, הָיְתָה לָהּ קֶשֶׁר וְהַמְשָׁךְ לַתּוֹרָה שְׁאִמַּר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁדָּבַר מִן הַיְשִׁיבָה שֶׁל אֱמוּנָה שְׂיִישׁ לְצַדִּיק, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הִתְּבַיֵּא עֲצֻמוֹ בְּתוֹךְ הַיְשִׁיבָה שֶׁל אֱמוּנָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִצַּל, וְעַל כֵּן, כִּשְׁאֲנַחְנוּ זוֹכִים לְהִיּוֹת אֲצֶל רַבְּנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, רְאוּי לָנוּ לְהִתְבּוֹנֵן עֲצֵם מַעֲלַת יְשִׁיבָה זֹאת שֶׁל אֱמוּנָה, וְאֵיךְ יְכוּלִים לְהִיּוֹת נְמַנָּה בֵּין הַתְּלַמִּידִים שֶׁל יְשִׁיבָה זֹאת, וּלְקַבֵּל מִשָּׁם לְמוֹדֵי הָאֱמוּנָה.

אֱמוּנָה בּוֹלְלַת הַכֹּל, וְעַל יְדֵי שְׂיִישׁ לְאָדָם אֱמוּנָה, יֵשׁ לוֹ תִקְוָה בַּחַיִּים וְהֵנָּה מִבְּאֵר בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל שֵׁם, שֶׁעֲקָר הַכֹּל הוּא אֱמוּנָה, וְצָרִיךְ כָּל אִחָד לְחַפֵּשׂ אֶת עֲצֻמוֹ אִיפּוּא אוֹחֻז בְּאֱמוּנָה, וּלְחַזֵּק אֶת עֲצֻמוֹ בְּאֱמוּנָה, כִּי אֱמוּנָה בּוֹלְלַת הַכֹּל, וְעַל יְדֵי שְׂיִישׁ לְאָדָם אֱמוּנָה, יֵשׁ לוֹ תִקְוָה בַּחַיִּים, לְצֵאת מִכָּל מִצְרֵי וְדַחְקוֹתָיו, וּלְהַגִּיעַ אֶל כָּל מַה שֶׁצָּרִיךְ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְגַם כָּל הַרְפוּאוֹת תְּלוּיּוֹת בְּאֱמוּנָה, כִּי עַקֵּר הַמַּחְלּוֹת שֶׁבְּנֵי אָדָם סוֹבְלִים, רַק מִחֻמַּת חֶסְרוֹן וּנְפִילַת הָאֱמוּנָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה נִחְלָשִׁים עֲצֵבֵיהֶם, וּמוֹלִידוֹת כָּל הַמַּחְלּוֹת, רַחֲמָנָא לִיְצִלְךָ, וּכְמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים (ירושלמי שְׁבַת ע"ב), עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ו, טו): "וְהִסִּיר ה' מִפְּנֵךְ כָּל חַלִּי" – זֶה הַרְעִיּוֹן. כִּי הַרְעִיּוֹן וְהַדְּמִיוֹן, הַבָּאִים מִחֶסְרוֹן אֱמוּנָה, הוּא הַמְּקוֹר לְכָל הַמַּחְלּוֹת, רַחֲמָנָא לִיְצִלְךָ, וְהַרְפוּאִים מְכַנְּיָם מַחֲלַת הָעֲצָבִים בְּכָל

מיני שמות נרדפים, וכן נותנים תרופות שונות לכל סוג מחלת עצבים, אבל זה מועיל כמו שנותנים זריקה למת, כי אין התרופות מרפאות את מקור המחלה, שהוא הפרון אמונה, אבל על ידי שיש לאדם אמונה חזקה, אזי עצביו תוקים מאד, ויש לו פח להתרפאות מכל מחלותיו, והוא בריא ושלם בתכלית הבריאות.

אמונה היא דיקא במה שאין השכל מבין

והנה בני אדם נבוכים קצת בענין אמונה, ונדמה להם שצריכים להבין אמונה בשכלם, אבל זו טעות גמורה, כי אמונה היא דיקא במה שאין השכל מבין, כי מה שהשכל מבין, נקרא דעת, ואינו שייך לאמונה, רק עקר האמונה – לסלק את השכל, ולצית לדברי הצדיקים שפולדים לפידי האמונה, ומורים אותנו במה יש לנו להאמין, כי הצדיקים כבר זכנו ובררו האמונה, עד שהכל ברור ומזוהר אצלם כמו שרואים האמונה בעיניהם ממש (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב), ועל ידי שאנחנו זורקים השכל שלנו, ומציתים לכל דבריהם, על ידי זה נקבע גם בנו האמונה הקדושה, וזוכים להתרפאות מכל מיני מחלות.

בשיש לאדם אמונה – ידע שהוא מסור לגמרי בידו יתברך

והנה מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כח), שהדמיון, הנקרא "פח המדמה" מבלבל מאד יסוד האמונה, והיא המקור לכל הצרות של האדם, כי אדם מתחיל לדמות לעצמו: "פלוגי רוצה להזיק לי", "פלוגי שונא אותי", "פלוגי לוקח לי את הפרנסה", וכו', כל מיני

דמיונות של הכל, וזה גורם לו צער ומרירות עצומה בחיים, כי נדמה לו שהוא מנח תחת השליטה של אחרים, והם יכולים להרע לו באיזה ענין, אבל בשיש לאדם אמונה ברורה ומזככת, אזי יודע שהוא מסור לגמרי בידו של הקדוש ברוך הוא, ואין בריה שבועולם יכולה להזיק לו כלל בלתי רשותו ותברך, ועל ידי זה חי חיים טובים ושמחים, ואין לו שום דאגות כלל.

צריכים לכנות היצר הרע בשם "בח המדמה"

וגם אפלו כל העברות שבועולם חס ושלום, באות מבח המדמה, שפותרחיל לדמות לעצמו הרהורים של עברה, חס ושלום, עד שבא לידי עברה ממש, רחמנא ליצילן, ורבנו ז"ל אומר (שם בסוף התורה), שהיום צריכים לכנות היצר הרע בשם חדש, הינו בשם "בח המדמה", כי היום, אחר שיש גלויים רבים כל כך של אמונה, ובפרט על ידי הגלויים והעצות הנפלאות של רבנו ז"ל, אי אפשר להתעלם ולהתחמק מהם, כי אם על ידי בח המדמה, שמדמה לעצמו כל מיני דמיונות של הכל, עד שאינו מבין כלל דברי הצדיקים ועצותיהם הקדושות, ולכן נשאר עם התאוות והדמיונות שלו, וסובל מהם מה שסובל, אבל מיד שמכנים בעצמו דברי הצדיקים, באמונה פשוטה וברורה מאד, נתברר אצלו בח המדמה, ואזי כל המדמה שלו הוא דמיון של אלקות, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (בתבות קי ע"ב): 'כל הדר בארץ ישראל דומה' כמי שיש לו אלוק' – שתדר בארץ ישראל, שהוא מקום של גלוי

אמונה והשגות אלקות, שם אפלו ה"דומה" שלו, הוא דמיון של אלקות, ועל ידי זה יש לו ב"ח עצום להתרפאות מכל מחלותיו, ולצאת מכל צרותיו.

העינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד

וגם כל הכח של תאות נאוף, רחמנא ליצלו, בא רק מבח המדמה, שמסתכל בדברים אסורים, ועל ידי זה מתגבר אצלו הדמיונות של עברה רחמנא ליצלו, כי אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו רואות' (סוטה ה' ע"א), והעינים מעוררים המדמה שפלב עד שבא לידי עברה, רחמנא ליצלו, אבל מי שיש לו עינים קדושות, אזי בכל מקום שמסתכל – רואה אלקות, כי העינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד, והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רנד), שזהו גלוי "אריז אנפין" דקדשה, שבכל מקום רואה רק אלקות, אבל זה לעומת זה יש "אריז אנפין" דקליפה, שבכל מקום שמסתכל רואה רק פריצות ותאוות נאוף רחמנא ליצלו (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמ"ב), ואז מתקים בו דברי התוכחה (דברים כה, לד): "והיית משגע מפראה עיניך אשר תראה" – שנעשה משגע מרבו הדמיונות הבאים ממה שעניו רואות, ואין עצה ותרופה לזה רק אמונה, להכניס עצמו בתוך האמונה, ולבקש ולהפציר הרבה מפניו יתברך על אמונה, שיזכה להנצל מן הדמיונות של עברה, עד שלא תראינה עיניו רק אמתת מציאותו יתברך מכל דבר, ואז תתרפאה עיניו לראות אלקות מכל

דָּבָר, וַיִּזְכֶּה לְאִמּוּנָה בְרוּרָה וּמוֹצֵכֶת.

כי אז אֲחַפֵּד אֶל עַמִּים שָׁפָה בְרוּרָה לְקִרָא בְלִם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד
וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן חֶלֶק א' סִימָן כה), שֶׁעָקַר הַדְרֻף לְצֵאת מִכַּחַ
הַמְדוּמָה, הוּא עַל יְדֵי הַשְּׁמִיר, שֶׁהוּא הַתּוֹלְעַת, שֶׁעַל יְדֵהּ סִתְּנוּ אֲבָנֵי
הַמְּוִזְבָּח וְהַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי אָסוּר לְסַתְּתָם בְּבְרוּזָל, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים כו,
ח): "לֹא תִנְיֹף עֲלֵיהֶם בְּרוּזָל", וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֶכֶם שֶׁל הַשְּׁמִיר,
כִּי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁלוֹת לְתוֹלְעַת, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים
(מִדְרַשׁ תַּחֲלִים מְזוֹר קמט), עַל הַפְּסוּק (יִשְׁעִיה מֵא, יד): "אֵל תִּרְאֵי תוֹלְעַת
יַעֲקֹב"; מַה תּוֹלְעַת זֶה אֵין פְּחֹת אֵלָּא בְּפִיָּה, כִּד יִשְׂרָאֵל אֵין כַּחַם אֵלָּא
בְּפִיָּהם, וּכְמוֹ שֶׁתּוֹלְעַת, יְכוּלָה לְחַתֵּךְ עֵץ עֲבָה, וְאֲבֹן קִשְׁיָה, בְּפִיָּה, כְּמוֹ
כִּן יִשְׂרָאֵל יְכוּלִים לְשַׁבֵּר לֶבֶם הָאֲבֹן, וְעָרְפֵם הַקִּשְׁיָה, עַל יְדֵי דְבִוְרֵי
פִיָּהם, כִּי בְּשִׂאָדָם הִזוּק בְּכַח הַדְּבִוּר, שֶׁהוּא כַּח הַתְּפִלָּה, וּמְדַבֵּר הַרְבֵּה
אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַל יְדֵי זֶה נִצָּל מִכָּל מִינֵי דְמִוִּזְנוֹת הַנִּכְנָסִים בְּלִבּוֹ
וּבְדַעְתּוֹ, וַיִּזְכֶּה לְעֵלוֹת אֵל הַחֲכָמָה וְהַשֶּׁכֶל שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר, וְלַהֲפִיר אֵת
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִכָּל דְּבָר, שֶׁזֹּהֵי הַפּוֹתְנָה הַנִּפְלְאָה שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ רַבְּנוּ
ז"ל, שֶׁהוּא עֲנִין "הַתְּבוּדוֹת", לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיּוֹת גְּמוּרָה, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֵל רַעְהוּ וְהִבֵּן אֵל
אָבִיו, וְרַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן חֶלֶק א' סִימָן ב) שֶׁתְּפִלָּה הִיא הַחֲרִב
שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁעַל יְדֵהּ יִכְבַּשׁ אֵת כָּל הָעוֹלָם בְּלוֹ, כִּי מְשִׁיחַ יִגְלֶה עֲבוּדָה
זֹאת לְכָל הָעוֹלָם בְּלוֹ, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (צְפַנְיָה ג, ט): "כִּי אֵז אֲחַפֵּד אֵל עַמִּים

שָׁפָה בְּרוּרָה לְקֹרֵא כָּלֵם בְּשֵׁם ה' לְעִבְדוֹ שְׂכֵם אֶחָד", וְאַנְחֵנוּ זֹכִים הַיּוֹם לְקַבֵּל חֶרֶב זֹאת מִרַבְּנוּ ז"ל, וְעַל יְדֵי שְׂאֵדָם זֹרֵק שְׂכָלוֹ הַמְּדֻמָּה, וּמִצִּיַּת דְּרַבְּנוּ ז"ל בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה, זֹכֵה לְקַבֵּל חֶרֶב הַתְּפִלָּה, וְלַפְעַל עָפוּה דְּבָרִים נוֹרְאִים.

הַזְמַן לְהַתְעוֹרֵר מְאֹד לְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַדְּשָׁה

וְעַל כֵּן אֶחָד וְאַחַד לְדַעַת, שֶׁחֶרֶב זוֹ נִמְצָאת בְּיָדוֹ, כִּי יֵשׁ לוֹ פֶּה, וְיִכּוֹל לְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ לְפָנֵי הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְלִבּוֹא אֶל הַ"שֵּׁכֶל" שֶׁל כָּל דְּבָר, כִּי שְׂכָל רְאִישֵׁי תִבּוֹת (אֵיכָה ב, יט): שִׁפְכֵי פְּמִים לִבָּהּ, רַק שְׂצָרִיכִים לָבוֹא אֶל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא רַבְּנוּ ז"ל, לְלַמֵּד אִיךָ לֶלְחֵם וּלְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַחֶרֶב, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְעוֹרֵר אוֹתָנוּ מִן הַשְּׁנָה, וּפּוֹתֵחַ אֶת פִּינוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכַמְבֹאֵר בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן חֵלֶק א' סִימָן ס'), שֶׁלְּפָנֵי שְׂאֵדָם בָּא אֶל הַצַּדִּיק, נְחֻשֵׁב כְּמוֹ חֶרֶשׁ, שְׂאִינוּ שׁוֹמְעֵי וְאִינוּ מְדַבְּרִים, כִּי מִחֲמַת שְׂאִינוּ שׁוֹמְעֵי דְּבָרֵי הַצַּדִּיק, הֵינּוּ שְׂאִין נִכְנָסִים דְּבָרָיו הַקְּדוֹשִׁים בְּלִבּוֹ, לְכֵן אִינוּ מְדַבְּרִים אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל כְּשִׁזְכָּה לָבוֹא אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת. וּבִפְרָט בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא זְמַן הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה עַל יְדֵי קוֹל הַשׁוֹפָר, אֲזִי הַזְמַן לְהַתְעוֹרֵר מְאֹד לְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַדְּשָׁה לְדַבֵּר חֶרְבָּה אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְעֵלוֹת אֶל הַ"שֵּׁכֶל", וּלְהַגִּיעַ אֶל אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמוֹצֵקֶת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

עָנִין בּוֹא רַבְנוּ לְעִיר אוֹמֵן וְטַעַם גְּבוּרַתוֹ שֶׁם

וְהִנֵּה רַבְנוּ ז"ל בְּחַר מָקוֹם קְבוּרָתוֹ בְּעִיר אוֹמֵן, וְיֵשׁ הַרְבֵּה טַעְמִים לָזֶה, אֲבָל גַּם בְּפִשְׁטוֹת הַשֵּׁם "אוֹמֵן" מוֹרָה עַל "אַמוּנָה", שֶׁזוֹ הִיְתָה עֲבוּדַתוֹ שֶׁל רַבְנוּ ז"ל כֹּל יְמֵי חַיָּו, לְהַכְנִים אַמוּנָה בְּעוֹלָם, וּבְזִמְן רַבְנוּ ז"ל, הִיְתָה הָעִיר אוֹמֵן, קֵן גְּדוֹל לְאַפִּיקוֹרְסִים, רַחֲמָנָא לִיצְלָךְ, שֶׁהֵבִיאוּ הַחֲשָׁפָה הָאֲרוּרָה מִמְדִּינַת אֶשְׁכְּנָנוּ, וְרָצוּ לְפַשֵּׁט אוֹתָהּ בְּכָל מְדִינַת רוּסְיָה רַחֲמָנָא לִיצְלָךְ, וְהָיוּ כְּפָה וְכַפָּה צְדִיקִים שָׂרְצוּ לְהַכְנִים לְגוֹר בְּעִיר אוֹמֵן, כִּי הֵבִינוּ, שְׂוָה לְעַמַּת זֶה, גְּנוּזָה שֵׁם קְדוּשָׁה גְּדוֹלָה, אֲבָל הָאֶפִּיקוֹרְסִים גָּרְשוּ אוֹתָם מִשֵּׁם בְּכַח גְּדוֹל, כְּמוֹ הֶרֶב הַקְּדוּשׁ רַבִּי לְוִי יִצְחָק מִבְּאֲרְדִּיטְשׁוֹב זי"ע, שָׂרְצָה לְגוֹר שֵׁם, וּכְשֶׁנִּכְנְסוּ הָאֶפִּיקוֹרְסִים לְתַהוֹת עַל קְנָקְנָנוּ, כְּפָה הֶרֶב הַקְּדוּשׁ מִבְּאֲרְדִּיטְשׁוֹב פָּנָיו בְּמַלְבוּשׁוֹ, וְצַעֲקוּ, "אֲסוּר לְהִסְתַּבֵּל בְּפָנָי אָדָם רָשָׁע", וּכְשֶׁשָּׁמְעוּ זֹאת, גָּרְשוּ אוֹתוֹ מִן הָעִיר תַּכְּף וּמִידָה, וְכֵן הֶרֶב הַקְּדוּשׁ רַבִּי יַעֲקֹב שְׁמִישׁוֹן מְשִׁיפִיטְיוֹקָא זי"ע, פָּתַם אֲזוּנָיו בְּדִי לֹא לְשִׁמוּעַ אֶת קוֹלָם, וְגַם אוֹתוֹ גָּרְשוּ מִשֵּׁם, אֲבָל רַבְנוּ ז"ל הִתְנַהֵג עִמָּהֶם בְּחֻכְמָה עֲצוּמָה, וְשַׁחַק עִמָּהֶם מִשְׁחַק הַשְּׂאֵחַ", עַד שֶׁהִכְנִיעַ וְהִשְׁפִּיל אוֹתָם לְגַמְרִי, וְהִחְזִיר אוֹתָם בְּתִשְׁבּוּחַ, וּבְשִׁבְתָּ הִרְאִישׁוֹנָה שֶׁל רַבְנוּ ז"ל בְּאוֹמֵן, בְּאִמְצַע אֲמִירַת תּוֹרָתוֹ לְפָנָי אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ, פְּתֹאִים נִכְנְסוּ הָאֶפִּיקוֹרְסִים לְתַהוֹת עַל קְנָקְנָנוּ, וְרַבְנוּ ז"ל סָבַב הַדְרָשָׁה לְתוֹךְ הַשְּׁבוּן עֲמוּק שֶׁל מַתְמַטִּיקָה, עַל פִּי דְבָרֵי הַגְּמָרָא בְּמַסְכֵּת סָבָה (דף ת.ה), וְהִתְפַּעְלֵנוּ הָאֶפִּיקוֹרְסִים מְאֹד מִחֻכְמַת רַבְנוּ ז"ל, וְלַחֲשׂוּ זֶה לָזֶה, שֶׁרַבְנוּ ז"ל אֵינּוּ מְכוּן בְּזֶה לְאֲנָשָׁיו, שֶׁבּוֹדָאֵי אֵינָם

מכינים בזה, רק מתפונ אליהם, וכשנכנסו לבית רבנו ז"ל, שאל אותם רבנו ז"ל "מה אתם רוצים?" והשיבו, שפאו לראות אדם גדול, ענה ואמר להם רבנו ז"ל, "אדם גדול נמצא מכול הרחוב..." כי בדיוק אז התאכסן שם שר צבא גדול וחשוב, וזה היה להם כמו סמירת לחי, שאין רבנו ז"ל מתפעל מהם כלל, וכך נכנעו מאד לפני רבנו ז"ל, עד שרבנו ז"ל החזיר אותם בתשובה.

כי היה שם קדוש ה' גדול ונורא מאד

ורבנו ז"ל פעם התבטא ואמר, "אומן היא סוף העולם", כי מחמת גדל האפיקורסות שהיתה שם, היתה נדמית כמו סוף וקצה קדשת העולם, אבל רבנו ז"ל מסר נפשו לגלות שם האמונה הקדושה, ולעקור הטמאה משם, ופעם, באשר עבר רבנו ז"ל בעיר אומן, ענה ואמר: "טוב מאד לשפב (להקבר) כאן", כי היה שם קדוש ה' גדול ונורא מאד, ששאלשים אלה איש, אנשים נשים וטף, מסרו נפשם על קדוש ה' בשנת תקכ"ח, בשבא הרשע גאנטיע, ימח שמו, עם חבורה גדולה של רוצחים ופראים הנקראים "הידימאקים" ימח שמם וזכרם, והעמידו חפה נמוכה לפני בית הכנסת, עם צלב בסופה, והכריזו ואמרו, כל מי שיעבר תחת החפה ישאירו בחיים, ומי שלא יעבר, יהרג, ולא היה אף אחד מכל אנשי העיר שעבר תחת החפה, ומתו כלם על קדוש ה', ונקברו בקבר אחים, על יד בית העלמין הישן, ושם רצה רבנו ז"ל להקבר, מחמת גדל קדוש ה' שהיה שם.

והוא סימן מבקש שהולכים עכשו לפול ולהתבטל לגמרי
 ופלאי פלאים, שגם היום בזמנינו, קמו הגוים האזורים שפער אומן,
 והקימו צלב ענקי, על יד הנהר שאנשי שלומנו רגילים לומר שם
 תשליך, והעמידו שוטרים מסביב, לבל ירהיב אדם לעקור אותו,
 ושאנשי שלומנו ימצאו מקום אחר לומר "תשליך", ורואים בעינינו,
 שהגוים של היום, הם אותם גוים של פעם, והוא סימן מבקש שהולכים
 עכשו לפול ולהתבטל לגמרי, וכדרך של הקלפות, בפעם שעומדות
 להתבטל, מתגברות עם כל הפחות, אכל לא יועיל להן כלל, ותתבטלו
 לגמרי.

"להיות באומן ולא להיות בסופיה?"

והנה פעם התבטא רבנו ז"ל בענין ה"גן סופיה"¹ הנמצאת בעיר
 אומן, "להיות באומן ולא להיות בסופיה?", ויש רמוז גדול בדברי רבנו
 ז"ל "להיות באומן ולא להיות בסופיה?" הינו, איך אפשר להיות
 באומן, שנקראת על שם "האמונה", ולא להיות בסופיה? פרוש, ולא
 לחשב על הסוף והתכלית של האדם! פי תבא ומיד שבאים אל

¹ גן סופיה נטע על ידי גרף אחד שהיה המושל בעיר אומן בזמן ההריגות של האנטיסמי
 שמו, והיה לו מבצר גדול שקמו היהודים להתחבאות בתוכו ולהנצל מן הרוצחים, אבל אימו
 עליו שאם לא יפתח המבצר יתרגו את בתו, וכן עשו, ואחר כך כבשו המבצר, והרגו
 היהודים, ולזכרון בתו, שהיתה שמה "סופיה", נטע גן גדול על שמה, והוא גן יפה עד מאד,
 והיו אנשי שלומנו רגילים להתבודד שם הרבה.

התבררות האמונה, זוכים לזכרון חזק בעלמא דאתי, שהוא הפוף של האדם, וזוכרים היטב מן התכלית הנצחית, ועל מה בא לזה העולם, כי אמונה היא עקר הכל, ועל ידי אמונה באים אל השגת התכלית, ולהתדבק בו יתברך באמת.

איך אפשר לבוא אל רבנו ז"ל, ולעבר על דבריו

והנה תהלה לאל, וכינוו להיות אצל רבנו ז"ל על ראש השנה, ולכן עלינו לזרק השכל שלנו לגמרי, ולצית לכל דברי רבנו ז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה, ורבנו ז"ל הקפיד מאד לא לעשן כל השנה (היי מותר"ן סימן תעב), ומפל שפן לא ביום טוב, שנה בכלל המבזה את המועדות רחמנא ליצלן, וכן הקפיד רבנו ז"ל מאד לא לשנות משקה המשבר (לקושי מותר"ן חלק ב' סימן כו), ואם כן, איך אפשר לבוא אל רבנו ז"ל, ולעבר על דבריו, ולעשן או לשנות משקה המשבר בראש השנה חס ושלום! הלא עקר עבודתנו לקבל למוד האמונה והתפלה מרבנו ז"ל, וללכת פעם אחר פעם אל ציון רבנו ז"ל, ולפרש שם כל שיחתנו בתמימות ובפשיטות גמורה, וזה סימן שרבנו ז"ל עורר אותנו מן השנה, ושזכינו לקבל דעת רבנו ז"ל, ולכן על כל אחד ואחד לבלות מה שיותר זמן אצל ציון רבנו ז"ל, ולבקש על כל אשר צריך בפרטי פרטיות, ואז יהיה מבטח לפעל כל משאלות לבו למוכה.

אזכירו לנשיבנו כי חיבי דתשתרו

בחור ירבה מאד בתפלה על מציאת זיוגו, ויתעקש מאד אצל רבנו ז"ל

שְׂיִזְכָּה לְמִצּוֹא זְוִיגוֹ; אֲבָרָךְ יִרְבֶּה מְאֹד בְּתַפְלָה עַל שְׁלוֹם בֵּיתוֹ, וַיִּתְעַקֵּשׂ מְאֹד אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל שְׂיִזְכָּה לְשְׁלוֹם בֵּית אִמְתּוֹ, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְלַמֵּד אֹתֵנּוּ דְרָכִים נְפִלְאִים בְּשְׁלוֹם בֵּית, שְׂיִזְהַר אָדָם מְאֹד בְּכְבוֹד אִשְׁתּוֹ (שיחות ה"ז סימן רס"ג רס"ד), וְצָרִיכִים לְדַעַת שְׂאִסּוֹר אַף פְּעַם לֹמֵר לְאִשָּׁה "אֵין לִי כְּסָפוֹ", וְכֵן אִסּוֹר לֹמֵר לָהּ "יֵשׁ לִי חוֹבוֹתֵינוּ", רַק תִּכְבְּטִיהָ לָהּ שְׂתַקְנָהּ לָהּ חֶבֶל, וְתִלְךְ עִמָּה לְקִנּוּת, וְתַסְכִּים לְקִנּוּת כָּל מַה שֶּׁהִיא רוֹצֶה, עַד שֶׁהִיא בְּעֶצְמָהּ תִּסְרַב לְקִנּוּת הַדְּבָר מִחֲמַת יְקָרוּתוֹ, וְאִזּוֹ תִקְנָהּ לָהּ אֵיזוּה מְאֹכֵל טוֹב אוֹ שְׂתִייה טוֹבָה, וְתִהְיֶה מְרַצָּה וּשְׂמֵחָה לְגַמְרֵי, הַעֲקָר שִׂיחֶיהָ לָהּ בְּטַחֲוֹן בְּבַעֲלָהּ, שְׂמוּכֵן לְתֵן לָהּ כָּל מַה שֶּׁהִיא צָרִיכָה, וְכַמְבָּאָר בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק סִימָן ס"ט), שֶׁעַל כֵּן הָאִשָּׁה מִתְקַדְּשֶׁת עַל יְדֵי כְּסָף קְדוּשִׁין, כִּי כְּשֶׁרוֹצֶה כְּסָף בְּיַד בַּעֲלָהּ, אִזּוֹ יוֹדַעַת שְׂיִשְׁלִים אוֹר נְפִשָׁה עַל יְדֵי הַכְּסָף, וְלִכֵּן מוֹסִימָה לְהַתְקַדֵּשׁ אֵלָיו, וְכָךְ הוּא כָּכֵל מְשֻׁךְ חַיֵּי הַנְּשׂוּאִין, שְׂצָרִיכִים תָּמִיד לְכַבֵּד אוֹתָהּ, וְלִהְשִׁלִּים אוֹר נְפִשָׁה, כִּי הַנְּשִׁים מְקַפְּדוֹת מְאֹד עַל כְּבוֹדוֹן (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִימָן ר"ב), וְדִיקָא בְּשִׂמְכְבְּדִין אוֹתָן, זוֹכִין לְעִשְׂרוֹת גְּדוּלָה, וְכַמוֹ שְׂאִמֵּר רַבָּא (בְּבֵא מִצִּיעָא נֵט ע"ב): 'אוֹקִירוּ לְנִשְׂיֵיכוֹ כִּי הִיכִי דְתַתְּעַתְרוּ' [תִּכְבְּדוּ נְשׂוֹתֵיכֶם כְּדִי שְׂתַתְּעִשְׂרוּ], נִמְצָא שְׂמְרוּיָחִים מְכַל הַצְּדָדִים, הֵן יֵשׁ לוֹ שְׁלוֹם בֵּית נְפִלְאָה, וְהֵן יֵשׁ לוֹ עִשְׂרוֹת גְּדוּלָה.

רבנו ז"ל מעורר אותנו מן השנה

וכל השכל הנפלא הזה מקבילים מן הצדיק, שמעורר נשמות ישראל מן

השנה, ומלמד אותן דרך אמתית בחיים, להתפלל הרבה אל השם יתברך, וללמד שעורי תורה בסדרן בכל מקומות התורה הקדושה, והנה בגמרא מוצאים תמיד את המילין "תא שמע" [בא ושמע], כי הגמרא מנגלה אלקות שיש בדומם צומח חי ומדבר, ונטה און לשמע אלקותו יתברך הקורא מפל דבר, ובזהר מוצאים המילין "תא חזי" [בא וראה], כי הזהר פותח העינים לראות סודות התורה הגנוזים בכל דבר, ובספר "לקוטי מוהר"ן" הקדוש, מוצאים שבעים תורות המתחילות עם תבת "דע", כי רבנו ז"ל מעורר אותנו מן השנה, ומנגלה לנו הדעת שיש בשבעים פנים לתורה, וכמו שמנגלה רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס'), על מאמר חוני המעגל (תענית כג ע"ב): "מי איפא דניים שבעים שנין?!" והאם יכול אדם לישון שבעים שנה?!, ומפרש רבנו ז"ל, האם אפשר לאדם לפול בשנה עמוקה בזאת, עד שישן לו מפל השבעים פנים שיש לתורה? כי הצדיק מעורר אותנו מן השנה, ופותח לנו אור הדעת, ולכן נמצאות שבעים תורות בלקוטי מוהר"ן הקדוש המתחילות עם תבת "דע".

צריכים לדקדק שלא יחסר יום בלי למוד דף גמרא ולכן עלינו לזרק הדעת והשכל שלנו לגמרי, ולקבל דעתו הקדושה של רבנו ז"ל בכל דבר, ולהתחיל לדבר הרבה אל הקדוש ברוך הוא, וכן ללמד שעורין בסדרן בכל מקומות התורה הקדושה, וצריכים לדקדק שלא יחסר יום בלי למוד דף גמרא, כי גמרא שומר אדם מפל רע,

ומסבב אותו עם ד' מלאכי המרכבה העליונה, ג'בריאל מייבאל ר'פאל
 אזריאל, ראשי תבות גמרא, וגמרא שהיא תלמוד, מכניע את
 הקלפה שמכניסה יללה באדם ורוצה להכשיל אותו בפגם הפריה
 רחמנא ליצלו, ולכן תלמודי בגמטריא ליליית, כי גמרא מכניע אותה
 לגמרי, ושומר אותו מפל רע, ואדם צריך להחיות עצמו עם למוד
 התורה, ולכרף ברפת התורה בכל יום בשמחה עצומה, כי התורה
 חיינו וארץ ימינו, והגאון הקדוש רבי יעקב ישראל קניבסקי הסטיפלר
 זי"ע, פעם אמר, שברפת התורה אינה רק ברפת המצוות, רק היא גם
 ברפת הנחנין, כי יש הנאה ותענוג עליון בלמוד התורה, וכמו שאמר
 רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן יז), שאם התורה מראה אתהכה לאחד, אזי אינו
 רוצה שום שָכר ועולם הבא בעבור הלמוד, רק רוצה התורה בעצמה,
 וכשמכרכים ברפת התורה בשמחה עצומה, בזה מראים שהתורה
 חשובה ויקרה אצלו מאד, ובזה יהיה מכבד שתשאר התורה אצלו
 ואצל כל יוצאי חלציו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (נדרים פא ע"א):
 'מפני מה אין בניהם של תלמידי חכמים, תלמידי חכמים? מפני שלא
 ברכו בתורה תחלה, הינו שלא הראו שמחה וחיות בלמודם, על ידי
 ברפתם על התורה בשמחה עצומה, כי על ידי ברפת התורה, רואים
 את החשיבות של התורה אצל האדם, שמכיר שהתורה היא המפתח
 הנפלאה של הקדוש ברוך הוא, לזכותנו לחיי עולם, בזה ובכא לנצח
 נצחים.

על ידי שלומד "מסכת אבות", זוכה להרבה תולדות ומעשים טובים ולכן גדאי בכל בקר אחר ברפת התורה, ללמוד פּרָק אֶחָד מִשִּׁשֶּׁת הַפְּרָקִים שֶׁל "מִסְכֵּת אֲבוֹת", פּרָק אֶחָד בְּכָל יוֹם, כִּי "מִסְכֵּת אֲבוֹת" היא מסכת של מוסר חכמינו הקדושים, הפועור על תכלית הנצחית, והוא דבר מכרה ללמוד ספרי מוסר בכל יום, כדי שלא יתקרר אדם מעבודתו חס ושלום, וכמו שפעם התבטא ה"חתם סופר" זי"ע, שיום אחד שאינו לומד בו מוסר, מרגיש ככר קרירות, חס ושלום, ואיזה ספר מוסר יותר טוב, מספר מוסר שהברו חכמינו הקדושים, שהוא "מסכת אבות"?! כי היא מיסדת על מוסר התנאים הקדושים, ונקראת "אבות" על שם שמולת "תולדות", כי עקר תולדותיהם של צדיקים מצוות ומעשים טובים (תנחומא נח), ועל ידי שלומד "מסכת אבות", זוכה להקים הרבה תולדות ומעשים טובים, ותקנו לומר לפני למוד כל פּרָק, הפושנה במסכת סנהדרין (פרק י), כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ" וגו', כי אם יבוא הפסוק מם לשבר אדם, ולומר לו: "אינה שנה לשום דבר, ואין המוסר של האבות והתנאים שיכים לה כלל!", על זה תשוב ותאמר לו "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", והרי אני חלק מכלל ישראל, ויש לי חלק לעולם הבא, ובגדאי אוכל לבוא לכל הקדשות שיש בעולם, אם רק יהיה לי רצון.

"כי היכי דשתלי לי אבהתי, אנא נמי שתלי לבנאי"

וסימן גדול שקבלנו מרבנו ז"ל, הלמוד והדעת שלו, בשחולף לנו בחיים לפרסם ולגלות דעת רבנו ז"ל בעולם, ובווערת בנו מדת החסד, לעשות חסד עם כל הבריות, ולעזור להן ברוחניות ובגשמיות, ועל שם זה הקמנו, תהלה לאל, "יבנאל עיר ברסלב", קהלה קדושה הבנויה ומיפדת על מדת החסד, להפיץ ספרי רבנו ז"ל בכל העולם, ולתן להם מזון רוחני, וגם לתן לאנשים אכל בשפע, ולהשביע אותם באכל גשמי, על ידי בית התבשיל "אהל אברהם", ובה נומעים נטיעה של חסד לדורות עולם, כי כמו הדורות שקלפנינו עשו חסד, והכינו ספרים ודבורי התחוקות בשבילנו, כמו כן אנחנו מכינים לדורות הבאים, וכמו שמפרש רבנו ז"ל (לקומי מוהר"ז חלק א' סימן ס'), בתוך הספור של חוגי המעגל, שראה בן אדם נומע עין הרובים, שמוציא פרות רק לאחר שבועים שנה, ושאל אותו, האם אתה בטוח לחיות שבועים שנה, כדי לאכל מן הפרות? וענה אמר לו: "כי היכי דשתלי לי אבהתי, אנא נמי שתלי לבנאי", כמו שאבותי נטעו לי הרובים, כך אני נומע לבני, עין שם, וזה צריך להיות עקר העסק שלנו, לעשות צדקה וחסד עם כל הבריות, ועל ידי זה נמלא כל העולם בלו עם אורו של רבנו ז"ל לדורות עולם, ותמלא הארץ דעה את ה', במים לים מכסים.

'גדולה תשובה שמנעת עד כפא הכבוד'

וגם על ידי שנתחזק לעשות חסד עם כל הבריות, יהיה נשפע עלינו שפע גדול גם בגשמיות, כי בימים אלו עושים תשובה, ותשובה

מביאה גם שפע נשמו, וכמו שפעם אמר הרב הקדוש רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, שעל ידי שעושים תשובה, מקבלים שפע גדול של כסף, כי בשעה שנתקשה משה רבנו במחצית השקל, הוציא הקדוש ברוך הוא מטבע של אש מתחת פסא כבודו, ואמר "זה יתנו" (תנחומא כי תשא), נמצא שיש שפע של כסף תחת פסא כבודו יתברך, והנה על מצות תשובה נאמר (וימא פו ע"א): 'גדולה תשובה שמגיעת עד פסא הכבוד, הרי על ידי תשובה, מגיעים לכסא הכבוד, ומיד שמגיע לכסא הכבוד, הרי יש שפע גדול של כסף, ומפילא לא יחסר לאדם כלום גם בגשמיות, והלמוד ממחצית השקל דיקא, כדי שנוזר תמיד שאנחנו רק בבחינת מחצית, ועל ידי שנתאחד עם עוד אחד מישראל יהיה לנו שקל שלם, שזהו עקר מצות צדקה, לזכר תמיד שאין לנו שלמות לבד, רק על ידי שעוזרים ליהודי שני, אז אנחנו משלימים עצמנו גם כן.

מעשה נורא מבית שהיה ב'לו מרפה'

וספר מוהר"א ש"נ, שהרב הקדוש רבי מרדכי מנעשכין זי"ע² פעם נסע אל רבו הרב הקדוש רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זי"ע, ונתנוע

² רבנו ז"ל הפליג מאד בקדשתו של הרב הקדוש רבי מרדכי מנעשכין זי"ע ובדרך תורתו של רבנו ז"ל מארץ ישראל, נסע בבקלה גדולה לעיר נעשכין, לקבל פני הרב הקדוש רבי מרדכי זי"ע, ולתפס אותו עדין פתיים, ואף על פי שהיה הרב הקדוש רבי מרדכי זי"ע כבר חלש מאד, כשהגיע אליו רבנו ז"ל, קפץ מן המטה בשמחה עצומה, והלביש עצמו בבגדי זהב לכבודו, וישב לפעודה עם רבנו ז"ל, ושוחחו הרבה ביחד, והרב הקדוש רבי מרדכי הניח עצמו מאד עם ביאת רבנו ז"ל אליו, ואמר, שהיה כדאי לבא לעולם, כדי שרבנו ז"ל ידרך על המפתן שלו.

מאד בדרוך, ואף על פי שהיה מקפיד מאד לא לבקש אכל משום בן אדם, אבל אחזו בלמום, והצרו לבקש אכל מפני הסכנה, ונכנס לבית איזה עשיר, ובקש ממנו אכל להשיב נפשו, אבל העשיר בגאותו גרש אותו עם בזיונות, כי נדמה לו כעני פחות, ואם הרב תקדוש רבי מרדכי זי"ע כל כחותיו, ונסע הלאה, עד שהגיע לבית רבו, ושם קבל אכל להשיב נפשו, ואחר שאכל, אמר לו רבו, שישע וילזה אותו לבית עשיר אחד, שעושה סעדת ארוסין היום, ונסע עם רבו, והנה הוא רואה, שהוא הבית של אותו עשיר שגרש אותו בבזיונות, ונכנס לשם עם רבו, וראה שהכנים המושרת צלחת גדולה מלא מאכלים ומעדנים טובים בשביל המסבים, ופתאום נחלק המושרת, ונפלו כל המאכלים על הרצפה, ונשברה הצלחת, ומיד בקש העשיר מהם סליחה, ואמר, שהולך להביא להם בשר שמן שחכין להם, והביא הבשר, ופתאם הגיע השוחט בבחלה גדולה, ואמר לכלם, שנולדה לו שאלה המורה על הבהמה, ואינו יודע אם בשרה או לא, ותקף ומיד אמר הרב תקדוש רבי יחיאל מיכל זי"ע, שיפסק הרב תקדוש מנעשכיו זי"ע אם הבשר בשר או טרפה, וענה ואמר הרב תקדוש רבי מרדכי מנעשכיו זי"ע בקול גדול: "הבשר בודאי טרפה! ולא רק הבשר טרפה, אלא כל הבית בלו טרפה! ובואו ונברח מן הבית הזה מהר, שלא נתפס ברשת בית הטרפה הזה..." וכלם ברחו מן הבית, ולא עבר זמן קצר, ועלה כל הבית באש, רחמנא ליצלן... הרי רואים גדל נחיצות מדת החסד, שצריכים לדקדק מאד לעשות חסד עם כל הבריות, ואף פעם לא

לְגַרֵשׁ יְהוּדֵי מִן הַבַּיִת בְּלֵי בָלוֹם, רַק לְעֹזֵר לוֹ בְּפִי יִכְלְתוּ, וּלְפָיִם אוֹתוֹ
עִם כַּמָּה מְלִים טוֹבוֹת, וּלְחִזֵּק אוֹתוֹ, וּבְדַבָּר זֶה נוֹכַח לְבַחֵן עֲצָמֵנוּ אִם
קִבְּלָנוּ מֵרַבֵּנוּ ז"ל הַלְמוּדִים שְׁלוֹ, אִם הוֹלֵךְ לָנוּ בַּחַיִּים לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם
הַבְּרִיּוֹת, וּלְפָרְסֵם דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וּלְזַכּוֹת אֶת כָּלֵם עִם אוֹרוֹ שֶׁל
רַבֵּנוּ ז"ל.

וְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ יִזְכְּנוּ לְהָאִיר כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל, וְנִזְכָּה
לְקַבֵּל שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, שָׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה, וְלִרְאוֹת בְּהַתְגַּלוּת
הַשְּׂכִינָה לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּמַתְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן וְאָמֵן.